

Zoenoffer

KARIN SLAUGHTER BIJ DE BEZIGE BIJ

Nachtschade

Een lichte koude huivering

Vervloekt geluk (red.)

Onzichtbaar

Trouweloos

Triptiek

Onaantastbaar

Onbegrepen

Versplinterd

KARIN SLAUGHTER

Zoenoffer

Vertaling Ineke Lenting

2009

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Cargo is een imprint van uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2002 Karin Slaughter

Copyright Nederlandse vertaling © 2003 Ineke Lenting

Eerste druk maart 2003

Zevenentwintigste druk november 2009

Oorspronkelijke titel *Kisscut*

Oorspronkelijke uitgever William Morrow, New York

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie Masterfile

Foto auteur Alison Rosa

Vormgeving binnenwerk CeevanWee, Amsterdam

Druk Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 90 234 4071 0

NUR 305

www.karinslaughter.com

www.uitgeverijcargo.nl

Voor Doris Smart,
die gek was op het footballteam van Auburn
en op lezen – in die volgorde

Zaterdag

Een

‘Dancing Queen,’ mompelde Sara Linton op de klanken van de muziek, terwijl ze zich voortbewoog over de rolschaatsbaan. ‘Young and sweet, only seventeen.’

Links van haar hoorde ze een verwoed geklik van wiel-tjes. Ze draaide zich om en kon nog net op tijd een klein kind opvangen voor het tegen haar aan knalde.

‘Justin?’ vroeg ze toen ze het zevenjarige joch herkende. Ze hield hem bij de kraag van zijn shirt overeind terwijl zijn enkels wiebelden boven zijn in-lineskates.

‘Hoi, dokter Linton,’ bracht Justin er naar adem happend uit. Zijn helm was te groot voor zijn hoofd, en hij duwde het ding telkens naar achteren terwijl hij naar haar probeerde op te kijken.

Sara beantwoordde zijn glimlach en het kostte haar moeite niet in lachen uit te barsten. ‘Hallo, Justin.’

‘U vindt dat vast mooie muziek, hè? Mijn moeder vindt het ook mooi.’ Hij stond haar openlijk aan te staren, met zijn lippen iets uit elkaar. Zoals de meesten van Sara’s patiëntjes scheen Justin enigszins geschokt te zijn haar buiten de kliniek aan te treffen. Soms vroeg ze zich af of ze dachten dat ze daar in het souterrain woonde en zat te wachten tot ze verkouden werden of koorts kregen zodat ze hen kon behandelen.

‘Trouwens,’ zei Justin terwijl hij zijn helm weer naar achteren duwde, waarbij hij met zijn elleboogbeschermer tegen zijn neus sloeg. ‘Ik zag u meezingen.’

‘Kom eens,’ zei Sara, en ze boog zich voorover om zijn kinband recht te trekken. De muziek op de baan stond zo luid dat Sara de bas door de plastic gesp heen voelde trillen toen ze hem strak trok onder zijn kin.

‘Bedankt,’ schreeuwde Justin, en om de een of andere reden legde hij zijn beide handen boven op de helm, alsof hij ze daar wilde laten rusten. Door deze manoeuvre raakte hij uit zijn evenwicht en wankelend klampte hij zich vast aan Sara’s been.

Weer greep Sara hem bij zijn shirt en ze voerde hem mee naar de veiligheidsreling die langs de rand van de baan liep. Nadat ze zelf een paar in-lineskates had uitgeprobeerd, had ze om een stel ouderwetse rolschaatsen, van het soort met vier wielletjes, gevraagd, want ze wilde liever niet in aanwezigheid van de halve stad op haar gat vallen.

‘Wauw,’ giechelde Justin, en zoekend naar steun wierp hij zijn armen over de reling. Hij keek naar haar rolschaatsen. ‘Wat een grote voeten hebt u!’

Sara bekeek haar schaatsen en voelde een golf van gêne door zich heen gaan. Sinds haar zevende werd ze geplaagd met haar grote voeten. Ook al had ze het bijna dertig jaar moeten aanhoren, toch zou ze zich nog steeds het liefst met een kom chocoladeijs onder haar bed verstoppen.

‘U hebt jongensschaatsen aan!’ gilde Justin, en hij liet de reling los om naar haar zwarte rolschaatsen te wijzen. Sara ving hem op net voor hij de grond raakte.

‘Liefje,’ fluisterde ze beleefd in zijn oor. ‘Denk hier nog maar eens aan terug als het weer tijd is voor je prik.’

Er kon nog net een glimlachje voor zijn kinderarts af. ‘Ik moet geloof ik weer naar mijn moeder,’ mompelde hij, en handje over handje schoof hij weg langs de reling, waarbij hij af en toe een behoedzame blik over zijn schouder wierp om zich ervan te verzekeren dat Sara niet achter hem aan kwam.

Ze sloeg haar armen over elkaar en leunend tegen de reling keek ze hem na. Sara was dol op kinderen, een eigenschap die de meeste kinderartsen met elkaar gemeen hadden, maar er viel iets voor te zeggen om haar vrije zaterdag-

avond niet in hun midden door te brengen.

‘Is dat je vriendje?’ vroeg Tessa, die naast haar tot stilstand kwam.

Sara schonk haar zus een norse blik. ‘Hoe was ik hier ook weer verzeild geraakt?’

Tessa probeerde te glimlachen. ‘Omdat je van me houdt?’

‘Inderdaad,’ antwoordde Sara op sarcastische toon. Aan de overkant van de baan bespeurde ze Devon Lockwood, Tessa’s nieuwste vriendje, die eveneens werkzaam was in het loodgietersbedrijf van de familie Linton. Devon voerde zijn neefje het kinderbaantje rond terwijl zijn broer toekeek.

‘Zijn moeder kan me niet uitstaan,’ mompelde Tessa. ‘Ze kijkt me heel vuil aan telkens als ik bij hem in de buurt kom.’

‘Zo gedraagt papa zich ook als het om ons gaat,’ hielp Sara haar herinneren.

Devon zag hen kijken en zwaaide.

‘Hij kan goed met kinderen overweg,’ merkte Sara op terwijl ze zijn groet beantwoordde.

‘Hij kan goed met zijn handen overweg,’ zei Tessa zachtjes, bijna alsof ze het tegen zichzelf had. Ze wendde zich weer tot Sara. ‘Nu we het er toch over hebben, waar is Jeffrey?’

Zelf vroeg Sara zich dit ook af en ze wierp een blik over haar schouder naar de ingang. Ze zou bovendien weleens willen weten waarom het haar iets kon schelen of haar ex-man al dan niet kwam opdagen. ‘Ik weet het niet,’ antwoordde ze. ‘Sinds wanneer is het zo druk in deze tent?’

‘Het is zaterdagavond en het footballseizoen is nog niet begonnen; wat valt er anders te doen?’ vroeg Tessa, maar ze liet Sara niet op een ander onderwerp overgaan. ‘Waar is Jeffrey?’

‘Misschien komt hij wel niet.’

Aan de manier waarop Tessa glimlachte, zag Sara dat ze nog net op tijd een valse opmerking inslikte.

‘Toe dan, zeg het maar.’

‘Ik wou helemaal niks zeggen,’ zei Tessa, en Sara wist niet of ze stond te liegen.

‘We zien elkaar af en toe, meer niet.’ Sara zweeg en vroeg zich af wie ze probeerde te overtuigen, Tessa of zichzelf. Ze voegde eraan toe: ‘Het is niet eens serieus.’

‘Weet ik.’

‘We hebben elkaar nog nauwelijks gekust.’

Berustend stak Tessa haar handpalmen omhoog. ‘Weet ik,’ herhaalde ze, met een grijns op haar lippen.

‘Gewoon een paar afspraakjes. Dat is alles.’

‘Je hoeft mij niet te overtuigen.’

Kreunend leunde Sara achterover tegen de reling. Ze voelde zich dom, eerder een puber dan een volwassen vrouw. Twee jaar daarvoor was ze van Jeffrey gescheiden, nadat ze hem had betrappt met de bazin van het plaatselijke naambordenatelier. Waarom ze het contact met hem weer had hersteld, was voor Sara zelf een even groot raadsel als voor haar familie.

De eerste tonen van een romantische song klonken en het licht werd getemperd. Sara zag hoe de spiegelbol van het plafond naar beneden zakte en over de hele baan vierkantjes van licht verspreidde.

‘Ik moet even naar het toilet,’ zei ze tegen haar zus. ‘Let jij op of Jeff komt?’

Tessa wierp een blik over Sara’s schouder. ‘Er ging zojuist iemand naar binnen.’

‘Ze hebben tegenwoordig twee wc’s.’ Sara wilde net naar het damestoilet lopen toen ze een groot tienermeisje naar binnen zag gaan. Ze herkende Jenny Weaver, een van haar patiënten. Ze zwaaide, maar het meisje zag haar niet.

Tessa mompelde: ‘Hopelijk kun je het nog even ophouden.’

Fronsend zag Sara een andere tiener, die ze niet herkende, achter Jenny aan het toilet betreden. Als het zo doorging, zouden haar nieren het nog begeven voor Jeffrey arriveerde.

Tessa gaf een knikje in de richting van de ingang. ‘Over groot, donker en knap gesproken.’

Een dwaas glimlachje verscheen rond Sara’s lippen toen ze Jeffrey naar de rolschaatsbaan zag lopen. Hij had nog steeds zijn werktenu aan, een antracietkleurig pak met een

bordeauxrode das. Hij was commissaris van politie in Grant County en kende de meeste aanwezigen. Hij wierp een blik om zich heen, om haar te zoeken, veronderstelde Sara, en bleef hier en daar staan om handen te schudden. Ze weigerde ook maar iets te doen om zijn aandacht te trekken terwijl hij zich een weg door de menigte baande. In dit stadium van hun relatie mocht Jeffrey wat haar betrof al het werk verrichten.

Sara had Jeffrey ontmoet tijdens een van de eerste zaken waaraan ze als gemeentelijke lijkschouwer had meegewerkt. Ze had de functie van gerechtsarts op zich genomen om met het extra geld dat ze verdiende haar partner in de Kinderkliniek van Heardsdale te kunnen uitkopen zodra hij met pensioen zou gaan. Ook al had Sara haar schuld aan dokter Barney jaren geleden voldaan, toch had ze de baan niet opgegeven. Ze hield van de uitdaging die de pathologie haar bood. Twaalf jaar geleden was Sara als assistent werkzaam geweest op de eerstehulpafdeling van het Grady Hospital in Atlanta. De overgang van een hectische baan waarbij het vaak een kwestie van leven of dood was, naar de buikpijntjes en voorhoofdsholteontstekingen op de kliniek was een ware schok voor haar geweest. De functie van lijkschouwer vormde een uitdaging die haar geest scherp hield.

Eindelijk kreeg Jeffrey haar in het oog. Hij was bezig Betty Reynolds' hand te schudden, maar hield daar onmiddellijk mee op en trok zijn mondhoeken langzaam omhoog. Hij liet ze echter bezorgd weer zakken toen zijn aandacht opnieuw werd opgeëist door de eigenares van het plaatselijke warenhuis.

Sara kon wel raden waar Betty het over had. Er was de afgelopen drie maanden twee keer in de winkel ingebroken. Betty had een strijdvaardige houding aangenomen en hoewel het duidelijk was dat Jeffrey zijn hoofd er niet bij had, bleef ze tegen hem praten.

Ten slotte knikte Jeffrey even. Hij schudde Betty's hand, gaf haar een schouderklopje en sprak waarschijnlijk met haar af dat hij morgen langs zou komen. Hij wist zich van

haar los te maken, en met een steelse glimlach op zijn gezicht stapte hij op Sara af.

‘Hoi,’ zei Jeffrey. Voor ze het wist stond Sara zijn hand te schudden zoals bijna iedereen op de baan dat had gedaan.

‘Hallo Jeffrey,’ onderbrak Tessa hen, op voor haar doen scherpe toon. Meestal was het Eddie, hun vader, die zo bot tegen hem deed.

Jeffrey schonk haar een verbaasd glimlachje. ‘Hoi, Tessie.’

‘Ja hoor,’ mompelde Tessa terwijl ze zich afzette tegen de reling. Bij het wegschaatsen keek ze achterom en wierp Sara een veelbetekenende blik toe.

‘Wat moest dat voorstellen?’ vroeg Jeffrey.

Sara trok haar hand terug, maar hij hield haar vingers net lang genoeg vast om haar te verstaan te geven dat hij het moment bepaalde waarop hij haar losliet. Hij was ook zo verdomd zeker van zichzelf. Meer dan al het andere sprak juist deze eigenschap van hem Sara op een heel fundamenteel niveau aan.

Ze sloeg haar armen over elkaar en zei: ‘Je bent aan de late kant.’

‘Ik kon maar moeilijk wegkomen.’

‘Is haar man de stad uit?’

Hij schonk haar dezelfde blik waarmee hij getuigen aankeek van wie hij wist dat ze logen. ‘Ik moest nog even met Frank praten,’ zei hij, doelend op de rechercheur die aan het hoofd stond van het plaatselijke team. ‘Ik heb tegen hem gezegd dat hij vanavond de leiding heeft. Ik wil niet dat we door wat dan ook gestoord worden.’

‘Waarbij dan?’

Weer speelde die glimlach rond zijn mondhoeken. ‘O, ik was van plan je vanavond te verleiden.’

Ze lachte en week terug toen hij zich naar voren boog om haar te kussen.

‘Kussen gaat meestal beter als de lippen elkaar raken,’ opverde hij.

‘Niet waar mijn halve praktijk bij staat,’ bracht ze hiertegen in.

‘Kom mee dan.’

Tegen beter weten in dook Sara onder de reling door en pakte zijn hand. Hij trok haar mee naar het achterste gedeelte van de baan in de buurt van het toilet en dook een hoek in waar niemand hen kon zien.

‘Zo beter?’ vroeg hij.

‘Ja,’ antwoordde Sara terwijl ze op Jeffrey neerkeek, want op rolschaatsen was ze een centimeter of vijf groter dan hij. ‘Veel beter. Ik moet trouwens heel nodig naar de wc.’

Ze zette zich in beweging, maar hij hield haar tegen en legde zijn handen om haar middel.

‘Jeff,’ zei ze, maar ze was zich ervan bewust dat ze niet bepaald dreigend klonk.

‘Je bent zo mooi, Sara.’

Als een tiener rolde ze met haar ogen.

Hij lachte en deed een nieuwe poging: ‘In gedachten heb ik je de hele nacht gekust.’

‘O ja?’

‘Ik verlang naar je smaak.’

Ze probeerde verveeld te klinken. ‘Het is nog altijd Colgate.’

‘Die smaak bedoelde ik niet.’

Haar mond viel open van verbazing, en hij glimlachte, blijkbaar zeer ingenomen met haar reactie. Sara voelde diep in haar binnenste iets tot leven komen en stond op het punt iets te zeggen – ze had geen idee wat – toen zijn pieper ging.

Hij bleef haar aanstaren alsof het gepiep niet tot hem doordrong.

Sara schraapte haar keel en vroeg: ‘Moet je die niet beantwoorden?’

Uiteindelijk wierp hij toch maar een blik op de pieper, die aan zijn riem zat geklemd, en mompelde: ‘Shit!’ toen hij het bericht las.

‘Wat is er?’

‘Inbraak,’ antwoordde hij kortaf.

‘Ik dacht dat Frank dienst had.’

‘Hij is er voor de kleine dingetjes. Ik moet even naar de telefooncel.’

‘Wat is er met je mobiele telefoon gebeurd?’

‘Lege batterij.’ Jeffrey scheen zijn ergernis weer voldoende onder controle te hebben om geruststellend naar haar te kunnen glimlachen. ‘Ik laat deze avond door niks verpesten, Sara.’ Hij legde zijn hand tegen haar wang. ‘Deze avond is zo belangrijk voor me.’

‘Heb je soms een spannend afspraakje na ons etentje?’ vroeg ze plagend. ‘Want we kunnen het altijd nog afzeggen als het moet.’

Hij keek haar met samengeknepen ogen aan en draaide zich toen om.

Sara volgde hem met haar blik en terwijl ze achterover tegen de muur leunde, liet ze een sissend ‘Jezus Christus’ aan haar lippen ontsnappen. Het ging haar verstand te boven dat het hem in minder dan drie minuten gelukt was haar in een volslagen idioot te veranderen.

Ze sprong op toen de deur van het toilet met een klap dichtviel. Daar stond Jenny Weaver, die haar blik nadenkend over de baan liet gaan. De huid van de tiener stak bleek af tegen haar zwarte T-shirt met lange mouwen. In haar hand droeg ze een donkerrode rugzak, die ze over haar schouder zwaaide toen Sara op haar af schaatste. De tas streek met een wijde boog langs Sara’s borst.

‘Hola,’ zei Sara terwijl ze achteruitweek.

Jenny herkende de kinderarts en keek haar met knipperende ogen aan. ‘Sorry,’ mompelde ze zachtjes en ze wendde haar blik af.

‘Geeft niet,’ antwoordde Sara, die overwoog een praatje met haar aan te knopen, want het meisje maakte een aangeslagen indruk. ‘Gaat het?’ vroeg ze. ‘Is alles in orde met je?’

‘Ja, mevrouw,’ zei Jenny terwijl ze de tas tegen haar borst klemde.

Voor Sara nog iets kon zeggen, liep ze weg.

Sara zag hoe de tiener zich een weg baande door een menigte jongens en meisje die zich bij de hal met de videospelletjes had verzameld. Het licht van de beeldschermen wierp een groene gloed over Jenny’s lichaam toen ze zich in een

hoek terugtrok. Sara had het gevoel dat er iets mis was, maar ze verkeerde niet in een positie om achter het meisje aan te gaan en haar te vragen wat er aan de hand was. Op die leeftijd was alles een drama. Ze wist hoe het ging met tienermeisjes, en vermoedde dat er een jongen in het spel was.

De lampen gingen weer feller branden toen het romantische nummer was afgelopen en de zoveelste oude rocksong door de speakers daverde met een bas die resoneerde in Sara's borstkas. Ze zag hoe de rolschaatsers op de baan hun tempo opvoerden en ze vroeg zich af of ze zelf ooit zo wendbaar was geweest. Hoewel Skatie's meermalen van eigenaar was veranderd sinds Sara's tienerjaren, was het nog steeds favoriet bij de jeugd van Grant County. Sara had in het weekend menig avondje achter in ditzelfde gebouw doorgebracht, heftig vrijend met Steve Mann, haar eerste serieuze vriendje. Hun relatie werd niet zozeer gekenmerkt door hartstocht als door het verbond dat ze waren aangegaan en dat op slechts één doel was gericht: zorgen dat ze uit Grant wegwamen. Tijdens hun eindexamenjaar werd Steves vader geveld door een hartaanval en sindsdien runde Steve de ijzerwinkel van de familie Mann. Inmiddels was hij getrouwd en had hij kinderen. Sara was naar Atlanta gevlucht, om een paar jaar later terug te keren.

En nu was ze vanavond weer hier, in Skatie's, en stond ze te vrijen met Jeffrey Tolliver. Althans, dat was de bedoeling.

Met een schouderophalen keerde Sara zich om en begaf zich naar het toilet. Ze legde haar hand op de deurknop, maar trok hem weer terug toen ze iets kleverigs voelde. Er was weinig licht in dat deel van de rolschaatsbaan en ze moest haar hand vlak bij haar gezicht houden om te zien wat erop zat. Ze rook de geur nog voor ze de substantie herkende. Ze wierp een blik op haar shirt waar Jenny Weavers rugzak langs was gestreken.

Een smalle veeg bloed liep in een boog over haar borst.

Twee

Het kostte Jeffrey moeite de telefoon niet uit de muur te rukken, maar zijn handen jeukten. Hij haalde diep adem om rustig te worden, draaide het nummer van het bureau en wachtte geduldig terwijl de telefoon een aantal keren overging.

Marla Simms, zijn secretaresse, die tevens parttime op de meldkamer werkte, nam op met: 'Goedenavond, politiebureau Grant County, wilt u even wachten alstublieft?' en nog voor hij kon antwoorden, had ze hem al in de wachtstand geklikt.

Weer ademde hij diep in en hij deed zijn best zijn irritatie in bedwang te houden. Jeffrey dacht aan Sara, die zich nog op de rolschaatsbaan bevond en waarschijnlijk een reden probeerde te bedenken om onder hun afspraakje uit te komen. Telkens als hij een stap in haar richting zette, deed zij twee stappen terug. Hij begreep haar beweegredenen, maar dat betekende niet dat hij er gelukkig mee was.

Jeffrey leunde tegen de muur en voelde hoe het zweet langs zijn rug begon te druppelen. Augustus deed zich in alle hevigheid gelden, en het ongekend warme weer dat Georgia in juni en juli had meegemaakt, leek nu bijna winters. Als hij op sommige dagen de deur uit stapte, voelde het alsof hij door een nat washandje ademde. Hij trok zijn das iets losser en maakte zijn overhemd aan de bovenkant open zodat hij wat lucht kreeg.

Aan de voorkant van het gebouw klonk een kort, blaffend

gelach, en Jeffrey gluurde om de hoek zodat hij het parkeerterrein kon overzien. Een groepje jongens hing rond bij een gedeukte oude Camaro en liet een sigaret van hand tot hand gaan. De telefooncel bevond zich aan de zijkant van het gebouw en Jeffrey werd aan het oog onttrokken door de felgekleurde groengele overkapping. Hij meende dat hij een vleugje marihuana opving, maar wist het niet zeker. Naar hun houding te oordelen, voerden de jongens niet veel goeds in hun schild. Jeffrey herkende dit maar al te goed, niet alleen omdat hij politieman was, maar ook omdat hij met een vergelijkbaar groepje had opgetrokken toen hij zelf zo oud was.

Hij overwoog net of hij op ze af zou stappen toen Marla zich met een klik aandiende.

‘Goedenavond, politiebureau Grant County, bedankt voor het wachten. Waarmee kan ik u helpen?’

‘Marla, ik ben het, Jeffrey.’

‘O, hallo, chef,’ zei ze. ‘Sorry dat ik u heb gestoord. Het was vals alarm bij een van de winkels in het centrum.’

‘Welke?’ vroeg hij, en hij dacht weer aan Betty Reynolds, de eigenares van het warenhuis, die hem net de mantel had uitgeveegd.

‘De stomerij,’ zei ze. ‘Die ouwe Burgess heeft het alarm per ongeluk laten afgaan.’

Jeffrey verbaasde zich over Marla, die al een eind in de zeventig was en Bill Burgess oud noemde, maar hij liet het passeren. ‘Verder nog iets?’ vroeg hij.

‘Brad meldde dat er iets in het restaurant aan de hand was, maar ze konden niks vinden.’

‘Wat had hij dan?’

‘Hij zei alleen maar dat hij dacht dat hij iets had gezien, dat was alles. U weet hoe Brad is, die meldt zijn eigen schaduw nog.’ Ze gniffelde even. Brad fungeerde op het bureau als een soort mascotte. Ondanks zijn eenentwintig jaar leek hij eerder een jongen met zijn ronde gezicht en blonde piekhaar. Het rechteam maakte er een sport van Brads pet te stelen en op allerlei opvallende plekken in de stad te verstop-

pen. Vorige week nog had Jeffrey het ding boven op het standbeeld van generaal Lee gezien, dat voor de middelbare school stond.

Hij dacht even aan Sara. 'Frank heeft vanavond de leiding. Je moet me niet meer oppiepen tenzij er iemand dood is.'

'Twee vliegen in één klap.' Weer gniffelde Marla. 'De lijk-schouwer en de commissaris met een en hetzelfde telefoon-tje.'

Hij probeerde zichzelf voor te houden dat hij van Birmingham naar Grant was verhuisd omdat hij in een kleine stad wilde werken waar iedereen zijn buurman nog kende. Een van de weinige nadelige gevolgen was dat iedereen van zijn handel en wandel op de hoogte was. Jeffrey stond op het punt Marla met een kluitje in het riet te sturen, maar zweeg toen hij een luide kreet uit de richting van het parkeerterrein hoorde komen.

Hij stak zijn hoofd om de hoek om te kijken wat er aan de hand was, en op dat moment hoorde hij een meisje gillen: 'Krijg de klere, stomme klootzak die je bent.'

'Chef?' vroeg Marla.

'Blijf aan de lijn,' fluisterde hij, en zijn maag kromp ineen toen hij de woede in de stem van het meisje hoorde. Uit ervaring wist hij dat een hysterische meid het ergste was waar je op zaterdagavond op een parkeerterrein mee te maken kon krijgen. Met jongens wist hij wel om te gaan, het was allemaal haantjesgedrag en in de meeste gevallen wilden die jonge gasten maar al te graag dat je ze tegenhield voor het echt op knokken uitliep. Er was over het algemeen heel veel voor nodig om meisjes op stang te jagen en het was nog veel moeilijker om ze weer tot bedaren te brengen. Een woedend tienermeisje was angstaanjagend, vooral als ze een pistool in haar hand had.

'Ik ga je vermoorden, stomme klootzak die je bent,' schreeuwde ze tegen een van de jongens. Zijn vrienden trokken zich snel in een halve cirkel terug zodat de jongen daar in zijn eentje bleef staan, het pistool op zijn borst gericht. Het meisje was nog geen anderhalve meter van haar doelwit

verwijderd en terwijl Jeffrey toekeek, zette ze een stap naar voren zodat de afstand tussen hen nog kleiner werd.

‘Shit,’ siste Jeffrey, en toen hij beseftte dat hij de hoorn van de telefoon nog steeds in zijn hand had, beval hij: ‘Stuur Frank en Matt onmiddellijk naar Skatie’s.’

‘Die zitten helemaal in Madison.’

‘Dan Lena en Brad,’ zei hij. ‘Zo voorzichtig mogelijk. Er staat een meisje met een pistool voor op het parkeerterrein.’

Jeffrey legde de hoorn op de haak en voelde hoe zijn lichaam zich spande. Zijn keel zat dichtgeknepen en zijn halslagader leek wel een kloppende slang. In de loop van enkele seconden schoten duizend dingen door hem heen, maar terwijl hij zijn jasje uittrok en zijn holster op zijn rug schoof, zette hij al die gedachten van zich af. Met zijn armen iets opzij liep hij het parkeerterrein op. Het meisje wierp een blik in zijn richting zodra hij in haar gezichtsveld kwam, maar haar pistool bleef op de jongen gericht. De mond van het wapen wees omlaag, naar de buik van de jongen, en toen Jeffrey dichterbij kwam, zag hij dat haar hand beefde. Gelukkig had ze haar vinger nog niet rond de trekker.

Jeffrey stelde zich evenwijdig aan het gebouw op. Het meisje stond met haar rug naar de rolschaatsbaan zodat ze het parkeerterrein en de autoweg voor zich had. Hij hoopte dat Lena zo verstandig was Brad het gebouw van de zijkant te laten naderen. Je kon met geen mogelijkheid voorspellen wat het meisje zou doen als ze zich ingesloten voelde. Eén domme vergissing kon de dood van talloze mensen tot gevolg hebben.

Toen Jeffrey nog zo’n zeven meter van de rampplek verwijderd was, zei hij: ‘Hé,’ luid genoeg om ieders aandacht te trekken.

Het meisje schrok, ook al had ze hem zien naderen. Haar vinger schoof om de trekker. Het pistool was een Beretta .32, een zogenaamde muizendoder, niet bij uitstek een moordwapen, maar je kon er van dichtbij behoorlijk veel schade mee aanrichten. Ze had acht kansen om iemand om te leggen met dat pistool. Als ze goed kon schieten, en dat kon zelfs

een aap op die afstand, dan lag het lot van acht mensen nu in haar handen.

‘Terug jullie,’ zei Jeffrey tegen de jongens die eromheen stonden. Ze aarzelden even voor het goed tot hen doordrong, maar uiteindelijk begaf het groepje zich naar het begin van het parkeerterrein. De marihuanageur was zelfs op afstand nog doordringend, en aan de manier waarop het beoogde slachtoffer heen en weer stond te zwaaien, kon Jeffrey zien dat hij behoorlijk wat had gerookt voor het meisje hem had overrompeld.

‘Ga weg,’ zei ze op gebiedende toon tegen Jeffrey. Ze was in het zwart gekleed en de mouwen van haar T-shirt waren tot over haar ellebogen opgestroopt, waarschijnlijk omdat ze het warm had. Ze was nog maar amper een tiener en haar stem klonk zacht, maar ze wist zich heel goed verstaanbaar te maken.

Ze herhaalde haar bevel: ‘Ga weg, zei ik.’

Jeffrey week echter niet terug, waarop ze haar blik weer op de jongen richtte en zei: ‘Ik ga hem vermoorden.’

Jeffrey strekte zijn handen zijwaarts uit en vroeg: ‘Waarom?’

Ze leek verrast door zijn vraag, en dat was ook de reden waarom hij hem had gesteld. Iemand met een wapen in de hand denkt over het algemeen niet al te goed na. De loop van het pistool hing iets naar beneden toen ze het woord tot Jeffrey richtte.

‘Zodat hij ermee ophoudt,’ zei ze.

‘Zodat hij waarmee ophoudt?’

Blijkbaar moest ze haar gedachten daar even over laten gaan. ‘Dat gaat niemand wat aan.’

‘O nee?’ vroeg Jeffrey, waarop hij een stap in haar richting zette en toen nog een stap. Hij bleef op zo’n vijf meter afstand van het meisje staan zodat hij kon zien wat er gebeurde zonder bedreigend op haar over te komen.

‘Nee, meneer,’ antwoordde ze, en haar beleefdheid stelde hem enigszins gerust. Meisjes die je met ‘meneer’ aanspraken, schoten geen mensen dood.

‘Hoor eens,’ begon Jeffrey, en hij zocht naar de juiste woorden. ‘Weet je wie ik ben?’

‘Ja, meneer,’ luidde haar antwoord. ‘U bent commissaris Tolliver.’

‘Dat klopt,’ zei hij tegen haar. ‘Hoe zal ik jou noemen? Hoe heet je eigenlijk?’

Ze deed alsof ze de vraag niet had gehoord, maar de jongen kwam in beweging, alsof het kwartje opeens was gevallen in zijn door marihuana benevelde brein. Hij zei: ‘Jenny. Ze heet Jenny.’

‘Jenny?’ vroeg Jeffrey. ‘Dat is een mooie naam.’

‘N-nou ja,’ stamelde Jenny, zo te zien van haar stuk gebracht. Ze herstelde zich echter snel en zei: ‘Wilt u alstublieft uw mond houden? Ik wil niet met u praten.’

‘Misschien toch wel,’ zei Jeffrey. ‘Ik heb het idee dat je met een groot probleem zit.’

Ze leek zijn woorden in overweging te nemen, maar richtte het pistool toen weer op de borst van de jongen. Haar hand beefde nog steeds. ‘Ga weg of ik vermoord hem.’

‘Met dat pistool?’ vroeg Jeffrey. ‘Weet je eigenlijk wel hoe het is om iemand met een pistool te vermoorden? Weet je eigenlijk wel hoe dat voelt?’ Hij observeerde haar terwijl ze dit verwerkte en wist ogenblikkelijk dat ze het niet in zich had.

Jenny was een forse meid, waarschijnlijk een kilo of twintig te zwaar. Van top tot teen in het zwart gekleed, had ze het voorkomen van zo’n meisje dat zich tot taak heeft gesteld moeiteloos in het landschap op te gaan. De jongen op wie ze het pistool had gericht, was een knappe vent, waarschijnlijk het object van een onbeantwoorde verliefdheid. Toen Jeffrey nog jong was, zou ze een hatelijk briefje in zijn kluisje hebben gelegd. Nu had ze een wapen in haar hand.

‘Jenny,’ begon Jeffrey, die zich afvroeg of het pistool wel geladen was. ‘Waarom proberen we geen oplossing te zoeken? Die vent is al die ellende niet waard.’

‘Ga weg,’ herhaalde Jenny, maar haar stem klonk nu minder vast. Met haar vrije hand veegde ze over haar gezicht. Hij beseftte dat ze huilde.

‘Jenny, ik geloof niet...’ Hij zweeg toen ze de veiligheids-
pal ontgrendelde. De metalen klik sneed als een mes door
zijn oor. Hij stak zijn arm achter zijn rug en legde zijn hand
op zijn wapen, zonder het te trekken.

Hij probeerde zijn stem zo kalm en redelijk mogelijk te
laten klinken. ‘Wat is er eigenlijk aan de hand, Jenny? Laten
we erover praten. Zo erg kan het toch niet zijn?’

Weer veegde ze haar gezicht af. ‘Ja, meneer,’ zei ze. ‘Dat is
het wel.’

Ze klonk zo kil dat Jeffrey de koude rillingen over zijn
nek voelde lopen. Hij moest een huivering onderdrukken
toen hij zijn pistool uit de holster trok. Jeffrey haatte wa-
pens, want als politieman wist hij wat voor schade ze kon-
den aanrichten. Hij droeg een wapen omdat het moest, niet
omdat hij het zo graag wilde. Tijdens zijn twintig jaar bij de
politie was het aantal keren dat hij zijn wapen had getrokken
op de vingers van één hand te tellen. Van al die keren had hij
twee keer geschoten, maar nooit rechtstreeks op een mens.

‘Jenny,’ probeerde hij nogmaals, en er klonk een zeker ge-
zag door in zijn stem. ‘Kijk me eens aan.’

Ze hield haar blik een eeuwigheid lang op de jongen vóór
haar gericht. Jeffrey zweeg om haar het gevoel te geven dat
ze de zaak onder controle had. Langzaam liet ze haar ogen in
Jeffreys richting gaan. Haar blik zakte steeds lager tot hij
bleef rusten op de negen millimeter die hij langs zijn zij
hield.

Ze likte nerveus over haar lippen en het was duidelijk dat
ze het gevaar probeerde in te schatten. Weer klonk die vlak-
ke toon toen ze zei: ‘Schiet me dan dood.’

Hij dacht dat hij het verkeerd had verstaan. Dat was be-
paald niet het antwoord dat hij had verwacht.

‘Als u me nu niet doodschiet,’ herhaalde ze, ‘dan schiet ik
hem dood.’ Terwijl ze dat zei, richtte ze de Beretta op het
hoofd van de jongen. Jeffrey zag hoe ze haar voeten uiteen
zette tot ze evenwijdig waren aan haar schouders, en haar
vrije hand om de kolf van het pistool legde. Naar haar hou-
ding te oordelen had hij met een jongedame te maken die